

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ (ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ ΚΑΙ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ)

Γ' ΤΑΞΗ ΗΜΕΡΗΣΙΟΥ ΚΑΙ ΕΣΠΕΡΙΝΟΥ ΓΕΛ

ΕΝΔΕΙΚΤΙΚΕΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

(Επισημαίνεται ότι οι απαντήσεις που προτείνονται για τα θέματα είναι ενδεικτικές. Κάθε άλλη απάντηση, κατάλληλα τεκμηριωμένη, είναι αποδεκτή)

ΘΕΜΑ 2 (μονάδες 35)

Ερώτημα 1^ο (μονάδες 15)

Η βασική θέση που διατυπώνει η συγγραφέας του Κειμένου 2 είναι η αξία της ιστορίας στην ατομική και συλλογική συνείδηση και η διαφοροποίησή της από τη μυθολογία.

Πρόθεση της συγγραφέως είναι να διαφωτίσει και να προβληματίσει τον αναγνώστη για τη σπουδαιότητα της ιστορικής γνώσης στην καθημερινή ζωή του, καθώς και για την αξία της μελέτης της.

Ερώτημα 2^ο (μονάδες 10)

Ο τίτλος του Κειμένου 1: α) ως προς τη μορφή και τη χρήση της γλώσσας είναι ονοματικός καθώς αποτελείται από ένα άρθρο, επίθετο και ουσιαστικό και είναι σύντομος. Βρίσκεται ανάμεσα σε εισαγωγικά, γεγονός που τον κάνει ειρωνικό με χρήση μεταφορικού λόγου, καθώς το επίθετο «φτωχός» δεν παραπέμπει σε πένητα συγγενή.

β) Ως προς το περιεχόμενο ο τίτλος ανταποκρίνεται με έναν υπαινικτικό τρόπο στο θέμα και στο περιεχόμενο του κειμένου το οποίο αφορά τη δευτερεύουσα θέση που έχουν στο πρόγραμμα σπουδών και στη συνείδηση της κοινωνίας οι ανθρωπιστικές σπουδές.

Ερώτημα 3^ο (μονάδες 10)

Η Ιστορία είναι το αποτύπωμα της δράσης των ανθρώπων. Αυτών των εύθραυστων, θνησιγενών όντων, των εκτεθειμένων σε κάθε κίνδυνο και κάθε ανατροπή. Των ίδιων ανθρώπων, όμως, που έχουν παράλληλα, νου, σκέψη, βούληση, αισθήματα, στοχεύσεις, ανιδιοτέλεια, αίσθηση χρόνου. Των ανθρώπων που κατανοούν το εφήμερο παρόν τους. Τούτο μετατρέπει τον άνθρωπο σε ένα συναρπαστικό ον που ενώ γνωρίζει ότι τα πάντα είναι εφήμερα και ανατρέψιμα, λειτουργεί ως

αθάνατος. Η Ιστορία παραμερίζει το έκτακτο και εστιάζει στο αέναο, μπορεί να αναδείξει την καθόλου τυχαία αλληλεπίδραση των πραγμάτων και να αποκωδικοποιήσει τις αλληλουχίες και τις συνάφειες. Η Ιστορία ως επιστήμη παρέχει τη βάση για συναρπαστικούς συνδυασμούς που προσιδιάζουν σε πολλά με μαθηματική εξίσωση.[...]

ΘΕΜΑ 3 (μονάδες 15)

Το ποιητικό υποκείμενο έχει άρρηκτη, ζωογόνα και μακροχρόνια σχέση με την ποίηση την οποία θεωρεί στήριγμά της και ελπίδα της. «Πονάν τα γόνατά μου...προσκυνήσω» , «Τα επίθεταδιανθίσω», «Όμως πάντα θα την υπηρετώ ...μέλλοντός μου».

Ο μαθητής/-τρια μπορεί να συμφωνήσει ή να διαφωνήσει με την άποψη της ποιήτριας, αρκεί να τεκμηριώσει τη θέση του/της